

INGEZONDEN.

DE ALGEMEENE VERGADERING

„Zoo'n merkwaardige algemeene vergadering als deze heb ik, en velen met mij, nog „niet bijgewoond" — aldus prof. VAN RIJNBERK in het laatste nummer van dit *Tijdschrift*. Inderdaad, zoowel het hors d'oeuvre als de „gangen" (germanisme van prof. VAN RIJNBERK) van den maaltijd waren merkwaardig en liggen velen, die er van genóten, nog zwaar in de maag. Ik bedoel hiermee nu niet, dat wij bijna niets anders dan het specialisten-hors d'oeuvre kregen ter bevrediging van den honger, waarmee wij ter vergadering gingen. Wij moeten het tegenwoordig wel vaker alleen met een hors d'oeuvre stellen; als dat goed is, weten wij ons te troosten. Thans was het tegendeel het geval en volmaakt onbevredigd gingen waarschijnlijk alle aanwezigen naar huis.

En het treurige van het geval is, dat dit in de laatste jaren steeds zoo is. Er wordt op deze vergaderingen in den regel weinig *gewerkt*, al behelzen de handelingen vele woorden, en het grootste gedeelte van wat er dan gedaan wordt, breekt een volgende vergadering weer af. Het heet, dat er twee dagen wordt vergaderd en in werkelijkheid zijn het een paar uren, waarin men de spijzen, *die steeds slechter blijken te zijn toebereid* moet verorberen. Om den trein naar huis te kunnen halen, wordt er dan in den laten namiddag door de afgevaardigden heel wat onvoldoende gekauwd, geslikt. Een groot, een steeds grooter, aantal afdeelingen vindt het niet noodig een afgevaardigde te zenden of kan niemand vinden, die lust heeft haar te vertegenwoordigen. Een groote afdeeling, als Amsterdam, zendt een afgevaardigde, die van de eene plaats naar de andere loopt in de vergadering om in een viertal verschillende functies ter plaatse te kunnen zijn en de heksentoer moet verrichten, om deze functies uit elkaar te houden. Het hoofdbestuur schijnt het zelfs niet meer noodig te vinden aan de leden te vertellen, wat er op de vergaderingen voorvalt, wat er wordt afgebroken of opgebouwd. Tot op heden is van de laatste buitengewone algemeene vergadering, waarover in de vergadering van verleden week tot in den treure werd gesproken, den leden *officieel niets bekend*, maar het ergste is, dat dit niemand behoeft te verwonderen, die geen vreemdeling is in ons maatschappelijk Jeruzalem . . . *want van de vorige gewone algemeene vergadering in Augustus 1917 is tot op heden evenmin een verslag verschenen!*

Men trekke uit deze feiten nu niet de slotsom, dat er door het hoofdbestuur niet gewerkt wordt. Integendeel, zooals wel uit de korte communiqués blijkt, die in den laatsten tijd verstrekt worden, is men met werk overladen en is tegenwoordig het baantje van hoofdbestuurslid alles behalve een sinecure.

Waar de fout zit? Ik heb niet genoeg achter de schermen kunnen kijken, maar toch lijkt het mij, dat er veel meer gedecentraliseerd moet worden en dat een groot gedeelte van de onderwerpen, die het hoofdbestuur bezighouden, moesten worden afgewerkt in vergaderingen van het dagelijksch bestuur of van commissies ad hoc. En voor goed afgewerkt. Het hoofdbestuur zal dan tijd overhouden voor zoovele belangrijke vraagstukken, die opkomen aan den maatschappelijken horizon, zoowel van wetenschappelijken als maatschappelijken aard, die het nu niet ziet of niet wil zien. Zóó alleen zal kunnen worden voorkomen, dat telkens weer blijkt, dat gewichtige vraagstukken te laat in het oog worden gevat om nog in tijds te kunnen worden bestudeerd en uitgewerkt. En dan moeten wij, leden der Maatschappij, aan het hoofdbestuur, dat wij kiezen, ook een beetje meer vertrouwen schenken, dan wij veelal doen, het veel meer overlaten ten fine van afdoening. Een voorbeeld: Door een volmaakt onduidelbare obstructie van de centrale vertegenwoordiging van specialisten kon in Utrecht een contract met een ziekenfonds, waarover *alle* belanghebbenden (ook de Utrechtsche specialisten) het eens waren en dat op 1 Juli moest ingaan, niet worden afgesloten. Tengevolge van een ietwat ongelukkige redactie van een artikel van het huishoudelijk reglement, meende het hoofdbestuur de goedkeuring der algemeene

vergadering te behoeven om het contract onmiddellijk af te sluiten. Wat ware natuurlijker, dan dat men deze goedkeuring bij acclamatie verstrekke! En ziet, van de luttele beschikbare uren werd een belangrijk gedeelte gebruikt om de vraag te bediscussieeren, of het hoofdbestuur zich dit recht al dan niet mocht nemen. En zoo gaat het herhaalde malen. Onze logge maatschappij-machine werkt langzaam en gebrekkig. Het is duidelijk, dat daarin verandering zal moeten komen. Misschien kan één der tegenwoordige of vroégere leden van het hoofdbestuur mij en velen, die denken zoals ik, den weg wijzen, die nit het moeras voert. Dat zóó de machine vastloopt, is duidelijk.

Meppel, 7 Juli 1918.

JUL. LEYDESDORFF.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

In zijn opmerkingen over de 69ste algemeene vergadering eindigt prof. VAN RIJNBEEK met de woorden: „In elk geval zou het fair zijn, nu de algemeene vergadering „zich zoo ondubbelzinnig heeft uitgesproken, als de specialisten, die hun ontslag uit „de Maatschappij reeds genomen hebben, dit alsnog introkken”; m a. w. als zij dit niet doen, handelen zij niet fair. Hiertegen wensch ik ten sterkste op te komen. De uitgetreden specialisten hebben alle moeite gedaan een goede organisatie in de Maatschappij te verkrijgen, maar, ondanks alle beloften, is dit niet gelukt. Zij zijn verplicht nog een half jaar lid te blijven der Maatschappij. In dien tijd heeft het hoofdbestuur voldoende gelegenheid afdoende voorstellen in te dienen en aan de meening eener algemeene vergadering te onderwerpen. Is er dan een goede organisatie in de Maatschappij verwezenlijkt, dan zullen de nu uitgetreden specialisten hebben te overwegen, of zij hun besluit al of niet handhaven. Maar het zou niet fair zijn thans een zoodanige pressie op die specialisten uit te oefenen, dat zij, wanneer er onvoldoende voorstellen komen of wanneer voldoende voorstellen worden afgestemd, dan weer een half jaar aan de Maatschappij gebonden zijn.

Rotterdam, 7 Juli 1918.

J. H. VAN VEEN.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Bestrijding der tuberculose.

Op voordracht van den minister van binnenlandsche zaken is bij Koninklijk besluit van den 3den Juli 11. een staatscommissie benoemd, die tot taak zal hebben de regeering voor te lichten over wettelijke maatregelen, te nemen tot bestrijding van de tuberculose, en over de beste wijze van bestrijding dier ziekte. Tot lid en voorzitter dier commissie is benoemd, jhr. mr. dr. W. ROËLL, kamerheer-secretaris van Hare Majesteit de Koningin-Moeder, te 's-Gravenhage; tot lid en onder-voorzitter, dr. M. W. PIJNAPPEL, voorzitter van de Nederlandsche Centrale Vereeniging tot bestrijding der tuberculose, te Zwolle; tot lid en secretaris, dr. M. R. HEYNSIUS VAN DEN BERG, arts te Amsterdam; tot leden: E. J. ABRAHAMS, arts te Amsterdam; mevrouw L. DE BUSSY-KRUYSSSE, lid van de commissie van toezicht en beheer over de rijkskweekschool voor vroedvrouwen te Amsterdam; C. DEKKER, arts, secretaris-penningmeester van de Nederlandsche Centrale Vereeniging tot bestrijding der tuberculose, te 's-Gravenhage; mevrouw dr. D. VAN DORP—BEUCKER ANDREAE, geneeskundige-directrice van het zee-hospitium, te Katwijk aan Zee; mr. PH. FALKENBURG, secretaris der gemeente Amsterdam; ds. F. C. FLEISCHER, voorzitter der vereeniging „Het Groene Kruis”, te Winterswijk; mr. M. A. HARDERS, referendaris bij het departement van binnenlandsche zaken; L. HEIJERMANS, arts te Amsterdam; dr. D. A. DE JONG, hoogleeraar te Leiden; dr. R. DE JOSSELIN DE JONG, arts te Rotterdam; A. KEPPLER, c.-i., directeur van den gemeentelijken woningdienst te Amsterdam; dr. L. C. KERSBERGEN, arts te Haarlem; J. J. VAN MALE, inspecteur van den arbeid 1ste kl., hoofd van het 2de district der arbeids-